

„Безумци! Всека капка кръв пред вас
ще бликне нови хиляди борци!
Веч бий дванайсетият кобен час
и ще сразим престъпната ви власт!
Елате вий! Елате, подледи!“

А от веригата хусар един
тогас просъска гневно с глас пиян:
„Млжкни! Ръцете горе, рабски син!“
Но, величав кат някой исполин, —
„Челата горе! — викна му Йохан.

Задружен гръм изпрати му ответ.
Той грохна до старика белобрад.
Хусарите се втурнаха напред.
Един от тях се взре в ликът му блед
и пръсна черепа му със приклад.

* * *

А тжнеше Берлин в мъгла и скреж,
и бликаше предутрен синкав здрач.
И в бедна хижа, в ужас и копнеж,
една жена при всеки глух гърмеж
избухваше в несдържан горък плач.

И, стиснала детенцето си, тя
все чакаше със поглед замечтан.
Навжн цареше смъртна пустота
и глухо прибледнелите уста
През плач нашепваха: „Йохан! Йохан!“